

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Forslaget har overordnet til formål at sikre en bedre forbrugerbeskyttelse og et højere informationsniveau, i forhold til prisoplysninger for tjenesteydelser samt gebyrer i løbende aftaleforhold.

Ved siden af traditionelle varekøb spiller tjenesteydelser og abonnementer en stadig større rolle i et moderne og stadig mere digitaliseret videnssamfund. Forbrugerne har vid mulighed for at tegne mange forskellige typer abonnementer og købe mange forskellige typer af arbejds- og tjenesteydelser.

Der er derfor behov for en mere specifik regulering af markedsføringen af disse aftaletyper, som kan understøtte et bedre overblik over de samlede omkostninger, der er forbundet med dem og derved også give forbrugerne bedre mulighed for at kunne sammenligne de forskellige virksomheders tilbud.

Med henblik på at forbedre forbrugernes mulighed for at sammenligne priser på varer mellem de forskellige mærker og pakningsstørrelser, foreslås der endvidere indsat en hjemmel i markedsføringsloven til, at Naalakkersuisut kan udstede regler vedrørende oplysninger om enhedspriser, såsom pligt til at oplyse kiloprisen.

Forslaget styrker endvidere Forbruger- og Konkurrencestyrelsens uafhængighed i forbindelse med tilsyn efter Inatsisartutloven, og fastsætter en ret til at kunne føre tilsyn i de åbne kundearealer, hvor markedsføring finder sted.

2. Hovedpunkter i forslaget

Salgs- og enhedsprisoplysninger for varer

Forslaget viderefører med en sproglig ændring pligten i den gældende lovs § 17, stk. 1, til at give prisoplysninger ved udbud af varer. Det er dog af informationshensyn blevet angivet direkte i den foreslåede bestemmelses 2. pkt., at den også finder anvendelse for elektronisk vareudbud med mulighed for bestilling, ligesom bemærkningerne er blevet udvidet og uddybet, navnlig i relation til elektronisk vareudbud.

Det foreslås at indføre hjemmel til, at Naalakkersuisut ved bekendtgørelse kan fastsætte særregler om og undtagelser fra reglerne om prisoplysning, herunder også for varer. Det vil tillige kunne fastsættes, at der både skal gives oplysning om en vares pris og om dens enhedspris. Ved enhedspris forstås prisen pr. måleenhed, såsom kilo- eller meterprisen. Sådanne regler skal sætte forbrugerne i stand til at kunne foretage en mere direkte sammenligning mellem varerne ved bedre at kunne vurdere, hvilken brugbar mængde de får for deres penge.

Pris- og faktureringsoplysninger for tjenesteydelser

Efter den gældende markedsføringslovs § 17, stk. 2, er Naalakkersuisut bemyndiget til at fastsætte bestemmelser om, at erhvervsdrivende, der udfører tjenesteydelser ved skiltning eller på anden måde, tydeligt skal give oplysninger om pris for de tilbudte ydelser. Bemyndigelsen er ikke udnyttet.

Med forslaget fastsættes der i stedet generelle regler om prisoplysninger for tjenesteydelser ved inatsisartutlov, og Naalakkersuisut bemyndiges med den foreslåede § 17, stk. 9, til at fravige bl.a. disse, i det omfang hensynet til forbrugerne eller de erhvervsdrivende måtte gøre det nødvendigt.

Med forslaget indføres en generel skiltningspligt svarende til den, der gælder for varer, når tjenesteydelser udbydes i forretningslokaler til en fast pris, eller kan bestilles elektronisk til en fast pris.

For andre tjenesteydelser, hvor der ikke på forhånd er fastsat en samlet pris, skal der på forbrugerens anmodning enten gives en pris, et prisoverslag eller oplyses om, hvordan prisen vil blive beregnet. Dette skal ske skriftligt, hvis forbrugerens anmodning er fremsat skriftligt, medmindre forbrugeren udtrykkeligt ønsker andet. Forbrugeren sikres herved en mulighed for senere at kunne dokumentere de udleverede oplysninger.

Efter den gældende markedsføringslovs § 17, stk. 3, skal en erhvervsdrivende efter anmodning give forbrugeren en faktura for regningsarbejde. Fakturaen skal sætte forbrugeren i stand til at kontrollere prisen for de varer og tjenesteydelser samt det timeforbrug, der indgår i ydelsen.

Efter de foreslåede § 17, stk. 5-7, indføres der i stedet en generel standardiseret faktureringspligt for regningsarbejde, uden at forbrugeren selv behøver at anmode herom, så forbrugeren altid får en basal mulighed for at kontrollere prisen på de produkter, som er indgået i ydelsen. Derved får forbrugeren muligheden for at vurdere, om der bør kræves yderligere eller mere udspecificerede oplysninger, for at kontrollere regningens indhold nærmere.

Forbrugeren vil som udgangspunkt normalt alene skulle have oplysninger om timepris og om timeforbrug samt materialeforbrug, hvor dette har betydning for prisen på tjenesteydelsen.

Da der i nogle brancher kan være prisstrukturer, som gør det mere relevant at angive eller udspecificere andre oplysninger, kan der dog gives andre oplysninger, hvis det følger af branchesædvane. Endvidere kan der gives andre oplysninger efter aftale med forbrugeren.

Forbrugeren vil efter anmodning kunne få flere oplysninger end de ovennævnte, som kan være relevante for at kontrollere regningens indhold. Sådanne anmodninger skal dog af hensyn til den erhvervsdrivende fremsættes inden for rimelig tid, efter regningen er modtaget.

Den foreslåede § 17, stk. 9, giver Naalackersuisut bemyndigelse til bl.a. at fastsætte særregler om og undtagelser fra den generelle faktureringspligt, hvis den er uhensigtsmæssig for visse typer af tjenesteydelser. Hjemlen kan f.eks. anvendes, hvis der i en bestemt branche viser sig et påtrængende behov for særligt detaljerede regler om fakturering for at opnå prisgennemsigtighed.

Reglerne omfatter ikke finansielle tjenesteydelser, da regulering heraf efter disses særlige karakter bør fastsættes i anden lovgivning. Naalackersuisut kan dog i medfør af den foreslåede § 17, stk. 9, fastsætte bestemmelser om oplysninger i forbindelse med ydelse af kredit.

Ændring og varsling af gebyrer

Gebyrer udgør en stadig stigende omkostning for forbrugerne i løbende kontraktforhold og er samtidig en vigtig indtjeningskilde for erhvervslivet i forbindelse med udviklingen af nye sofistikerede og komplicerede tjenesteydelser. Der kan derfor opstå usikkerhed om, hvornår et gebyr er berettiget som betaling for en tillægsydelse til hovedydelsen, og hvornår gebyret reelt er en prisforhøjelse af den aftalte pris på hovedydelsen.

Der er derfor fundet behov for en opstramning af reglerne på dette område. Nye eller ændrede gebyrer kan endvidere forekomme overraskende for forbrugerne og kan opfattes som en tillægsbetaling, som forbrugeren ikke var opmærksom på ved aftalens indgåelse.

Med den foreslåede bestemmelse i forslaget § 1, nr. 2, indsættes regler om adgangen til at ændre eksisterende gebyrer og indføre nye gebyrer i løbende kontraktforhold.

Bestemmelsen har ikke civilretlig virkning, og den griber således ikke ind i aftaleforholdet mellem forbrugeren og den erhvervsdrivende. Der er i stedet tale om en offentligretlig bestemmelse, og overtrædelser af bestemmelsen vil kunne sanktioneres med forbud efter markedsføringslovens almindelige regler herom.

Forslaget vil skabe mere gennemsigtighed omkring brugen af gebyrer, også efter aftaleindgåelsestidspunktet. Det fremgår aktuelt af bemærkningerne til markedsføringsloven, at kravet i markedsføringslovens § 18, stk. 2, om at gebyrer skal oplyses tydeligt før købet, også var til sigtet at skulle finde anvendelse på oplysninger, som omhandler betingelser for at kunne foretage efterfølgende gebyrændringer i løbende aftaleforhold. Af hjemmelsmæssige årsager er det dog fundet nødvendigt at indføje en regel herom i selve lovteksten.

Såfremt der i løbende kontraktforhold efter aftaleindgåelsen sker ændringer i eksisterende gebyrer eller indføres nye gebyrer, er der også behov for at sikre, at forbrugerne bliver gjort opmærksom på disse forhold ved at kræve, at den erhvervsdrivende varsler disse ændringer over for forbrugeren.

Forbruger- og Konkurrencestyrelsens tilsyn

Forbrugerrådets sekretariat førte på forbrugerrådets vegne med få undtagelser tilsyn med reglerne i den tidligere Landstingslov nr. 10 af 13. november 1986 om forbrugerråd, markedsføring, mærkning, priser og forbrugerklageudvalg med senere ændringer, som i 2015 blev erstattet af Inatsisartutlov nr. 39 af 9. december 2015 om markedsføring og mærkning (markedsføringsloven).

Forbrugerrådet var som et selvstændigt fungerende råd ikke underlagt Naalakkersuisuts instruktionsbeføjelser, og der var ikke fastsat hjemmel til rekursadgang for dets afgørelser til anden administrativ myndighed. Med nedlæggelsen af forbrugerrådet forsvandt denne forvaltningsretlige uafhængighed. For eksempel vil afgørelser om aktindsigt i markedsføringsretlige tilsynssager derfor være underlagt rekursadgang til Naalakkersuisut.

Det foreslås derfor, at Forbruger- og Konkurrencestyrelsens tilsyn igen gøres uafhængigt, på samme måde som Forbrugerombudsmanden i dennes virke, og som ved Forbruger- og Konkurrencestyrelsens daglige administration af konkurrencelovgivningen, jf. § 26, stk. 2, 2. pkt., i Inatsisartutlov nr. 1 af 15. maj 2014 om konkurrence (konkurrenceloven) med senere ændringer.

Forbruger- og Konkurrencestyrelsens tilsynsbeføjelser

Der er ikke i den aktuelle markedsføringslov fastsat særlige regler om Forbruger- og Konkurrencestyrelsens adgang til privat ejendom, i forbindelse med udøvelse af markedsføringsretligt tilsyn.

Forbruger- og Konkurrencestyrelsen har derfor som udgangspunkt kun adgang til arealer, som er åbne for offentligheden, og har ingen særlig hjemlet ret til at tilgå eller forblive på disse, hvis den erhvervsdrivende modsætter sig tilstedeværelsen.

For at sikre mulighed for at føre tilsyn med markedsføring i butikkerne, og af hensyn til både myndighedens og de erhvervsdrivendes retssikkerhed, foreslås det derfor at indsætte en klar lovhjemmel, som fastslår, at de erhvervsdrivende ikke kan unddrage sig markedsføringsretligt tilsyn ved at nægte styrelsen adgang til kundearealerne i en forretning i den almindelige åbningstid, og som samtidig fastsætter klare grænser for denne adgang.

Tilretning af sanktionsbestemmelsen

Der foretages med ændringsforslagets § 1, nr. 5, en række konsekvensændringer i markedsføringslovens sanktionsbestemmelse, idet overtrædelse af de foreslåede § 18, stk. 5, § 17, stk. 1-2, 5 og 7-8, og § 21 gøres bødebelagte. Ligesom det foreslås, at også nægtelse af, at tillade tilsynsførende adgang og forbliven i medfør af den foreslåede nyaffattelse af § 24, stk. 4-5, kan foranstaltes med bøde.

2 dobbelthjemler i § 39, stk. 1, nr. 1, hvor § 5 og § 10 både er nævnt i denne og særskilt i hvert sit efterfølgende nummer i stk. 1, foreslås endvidere fjernet.

Endelig indeholder forslaget en korrektion af fejlagtige paragrafhenvisninger i den nugældende markedsføringslovs § 39, stk. 1. Sanktionsbestemmelsens nuværende ordlyd indebærer utilsigtet, at også erhvervsdrivendes uagtsomme overtrædelse af markedsføringslovens § 22 om anvendelse af andres eller forvekslelige forretningskendetegn, kan foranstaltes med bøde, mens dette alene er tilfældet for forsætlige overtrædelser af Inatsisartutlovens nugældende § 21, om prisoplysninger i vareannoncering over for forbrugere.

Dette skyldes en henvisningsteknisk fejl, idet det omvendte var gældende efter Landstingslov nr. 10 af 13. november 1986 om forbrugerråd, markedsføring, mærkning, priser og forbrugerklageudvalg med senere ændringer, og det ud fra bemærkningerne til markedsføringsloven var tilsigtet at videreføre dette. Fejlen foreslås derfor rettet.

Forslaget sammenholdt med gældende lov	
<i>Gældende formulering</i>	<i>Forslaget</i>
	§ 1
	I Inatsisartutlov nr. 39 af 9. december 2015 om markedsføring og mærkning (markedsføringsloven) foretages følgende ændringer:
§ 17. Den, der erhvervsmæssigt udbyder varer til forbrugerne, skal ved mærkning, skiltning eller på anden måde tydeligt give oplysninger om den samlede pris for den ud-	1. § 17 affattes således: ” § 17. Ved erhvervsmæssigt udbud af varer til forbrugerne skal der ved mærkning, skiltning eller på anden måde tydeligt oplyses om

budte vare eller vareenhed, inklusiv gebyrer, omkostninger og afgifter.

Stk. 2. Naalakkersuisut kan fastsætte bestemmelser om, at den, der erhvervsmæssigt udfører tjenesteydelser, ved skiltning eller på anden måde tydeligt skal give oplysninger om pris for de tilbudte ydelser.

Stk. 3. Når en tjenesteydelse er udført efter regning, skal der på forbrugerens begæring tilstilles denne en specificeret regning, der sætter denne i stand til at kontrollere prisen for de varer, tjenesteydelser samt timeforbrug, der indgår i ydelsen.

Stk. 4. Salgsfremmede udtryk som for eksempel ”Tilbudspris”, ”Kampagnepris” eller ”Udsalg”, må kun benyttes, hvis de har et reelt indhold. Hvis et salgsfremmende udtryk kan give indtryk af en prisnedsættelse, skal den tidligere gældende pris eller størrelsen af prisnedsættelsen angives i annonceringen eller ved skiltningen.

den samlede pris for den udbudte vare eller vareenhed, inklusive gebyrer, omkostninger og afgifter. Hvor varer udbydes elektronisk til forbrugerne med mulighed for bestilling, finder 1. pkt. tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Ved erhvervsmæssigt udbud af ikke-finansielle tjenesteydelser til forbrugerne fra fast forretningssted, samt når tjenesteydelsen udbydes elektronisk til forbrugerne med mulighed for bestilling, finder stk. 1, 1. pkt., tilsvarende anvendelse, hvis der på forhånd er fastsat en samlet pris for den givne type ydelse. Er det på grund af mængden af udbudte tjenesteydelser ikke muligt at angive prisen for dem alle, skal prisen anføres for et relevant og repræsentativt udvalg.

Stk. 3. Hvor der ikke på forhånd er fastsat en pris for en given type ikke-finansiel tjenesteydelse, skal den erhvervsdrivende på forbrugerens anmodning inden aftaleindgåelsen oplyse:

- 1) en samlet pris for tjenesteydelsen,
- 2) prisberegningemetoden, hvis prisen ikke kan opgives nøjagtigt, således at prisen kan efterprøves af forbrugeren, eller
- 3) et tilstrækkeligt udførligt overslag.

Stk. 4. Fremsætter en forbruger en skriftlig anmodning efter stk. 3, skal den erhvervsdrivende give oplysningerne skriftligt, medmindre forbrugeren udtrykkeligt anmoder om andet.

Stk. 5. Når en ikke-finansiel tjenesteydelse er udført efter regning, skal forbrugeren modtage en specificeret regning, der sætter denne i stand til at kontrollere prisen for de produkter, der indgår i ydelsen. Forbrugeren skal have oplysninger om timepris, timeforbrug og materialeforbrug, hvor det har betydning for prisen på tjenesteydelsen.

Stk. 6. Den erhvervsdrivende kan helt eller

	<p>delvis erstatte oplysningerne nævnt i stk. 5 med andre oplysninger, hvis dette sker efter aftale med forbrugeren, eller hvis det følger af branchesædvane inden for det pågældende område.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Den erhvervsdrivende skal på forbrugers anmodning give yderligere oplysninger, som sætter forbrugeren i stand til at kontrollere prisen for de produkter, der indgår i ydelsen. Anmodningen skal fremsættes inden for rimelig tid.</p> <p><i>Stk. 8.</i> Salgsfremmende udtryk som for eksempel ”Tilbud”, ”Kampagnepris” eller ”Udsalg”, må kun benyttes, hvis de har et reelt indhold. Hvis et salgsfremmende udtryk er egnet til at give indtryk af en prisnedsættelse, skal førprisen eller størrelsen af prisnedsættelsen angives i annonceringen eller ved skiltningen.</p> <p><i>Stk. 9.</i> Naalakkersuisut kan fastsætte regler om:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) særregler om og undtagelser fra stk. 1-7, herunder regler om oplysninger i forbindelse med ydelse af kredit, 2) fremgangsmåden ved meddelelse af prisoplysninger og om begrænsning i mængden af oplysninger, der gives, og 3) at der på samme måde som efter stk. 1 skal oplyses både om varens pris og varens pris pr. måleenhed, og om anvendelse af måleenhed for de enkelte varegrupper.”
<p>§ 18. Ved et gebyr forstås en betaling for en særlig tjeneste, funktion eller ydelse, som knytter sig til køb af en vare eller tjenesteydelse.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Gebyrer skal oplyses tydeligt inden købet.</p>	<p>2. I § 18 indsættes som <i>stk. 3-5</i>:</p> <p>” <i>Stk. 3.</i> Størrelsen eller opkrævningen af et gebyr i et løbende kontraktforhold kan alene ændres til ugunst for forbrugeren, hvis betingelserne herfor er klart fremhævet i kontrakten. Dette gælder dog ikke gebyrer, der er reguleret ved lov.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Ændring af gebyrer eller opkrævning af nye gebyrer i løbende kontraktforhold skal</p>

	<p>varsles med rimelig frist, inden de får virkning for forbrugeren.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Er gebyrændringen væsentlig, eller opkræves et nyt gebyr, skal varslingen ske til forbrugeren ved individuel skriftlig kommunikation, inden ændringen får virkning. Har forbrugeren ret til at opsige aftalen, skal dette fremgå af varslingen, ligesom det skal fremgå, under hvilke betingelser forbrugeren kan opsige aftalen.”</p>
<p>§ 21. Når der ved annoncering eller på anden tilsvarende måde over for forbrugere gives oplysninger om pris for varer, skal oplysningerne opfylde kravene i §§ 17 og 19, samt de bestemmelser, der fastsættes i henhold til § 16, stk. 1 og § 17, stk. 2.</p>	<p>3. § 21 affattes således: ” § 21. Når der ved annoncering eller på anden måde oplyses om pris for varer eller ikke-finansielle tjenesteydelser over for forbrugere, skal oplysningerne opfylde kravene i § 17, stk. 1 eller stk. 3, nr. 1-3, § 17, stk. 8, § 19 samt de bestemmelser, der fastsættes i henhold til § 16, stk. 1, og § 17, stk. 9.”</p>
<p>§ 24. Med de i stk. 2 og 3 nævnte undtagelser fører Forbruger- og Konkurrencestyrelsen tilsyn med, at der ikke sker overtrædelser af bestemmelserne i denne inatsisartutlov.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Naalakkersuisut eller den, der bemyndiges hertil, fører tilsyn med, at der ikke sker overtrædelser af bestemmelser udstedt i henhold til § 16, stk. 2.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Tilsyn med, at der ikke sker overtrædelse af bestemmelser udstedt i henhold til § 16, stk. 1, udføres af Naalakkersuisut eller den som Naalakkersuisut har udpeget som veterinærmyndighed.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Forbruger- og Konkurrencestyrelsen kan forlange de oplysninger, som findes nødvendige til afgørelse af, om der er sket overtrædelse af inatsisartutlovens bestemmelser.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Naalakkersuisut, eller den som Naalakkersuisut har udpeget som veterinærmyndighed, kan forlange de oplysninger, som findes nødvendige til afgørelse af, om der er sket overtrædelse af bestemmelser udstedt i</p>	<p>4. § 24 affattes således: ” § 24. Med de i stk. 2 og 3 nævnte undtagelser fører Forbruger- og Konkurrencestyrelsen tilsyn med, at der ikke sker overtrædelser af denne Inatsisartutlov. Forbruger- og Konkurrencestyrelsen fungerer ved tilsynet uafhængigt i sit virke.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Naalakkersuisut eller den, der bemyndiges hertil, fører tilsyn med, at der ikke sker overtrædelser af bestemmelser udstedt i medfør af § 16, stk. 2.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Naalakkersuisut eller den, som Naalakkersuisut har udpeget som veterinærmyndighed, fører tilsyn med, at der ikke sker overtrædelse af bestemmelser udstedt i medfør af § 16, stk. 1.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Forbruger- og Konkurrencestyrelsen kan forlange de oplysninger udleveret, som findes nødvendige til afgørelse af, om der er sket overtrædelse af Inatsisartutlovens bestemmelser, og skal mod forevisning af behørig legitimation have fri og uhindret adgang til</p>

<p>henhold til § 16, stk. 1.</p>	<p>forretningers kundeareal i åbningstiden. <i>Stk. 5.</i> Naalakkersuisut eller den, som Naalakkersuisut har udpeget som veterinærmyndighed, kan forlange de oplysninger udleveret, som findes nødvendige til afgørelse af, om der er sket overtrædelse af bestemmelser udstedt i henhold til § 16, stk. 1, og skal mod forevisning af behørig legitimation have fri og uhindret adgang til forretningers kundeareal i åbningstiden.”</p>
<p>§ 39. Bøde kan idømmes den, der:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Overtræder § 3, stk. 1-2, § 4, § 5, § 6, stk. 1, 3 og 6, § 9, stk. 2-3, § 10, § 11, § 12, § 22 og § 23. 2) Forsætligt overtræder § 21. 3) Anvender sammenlignende reklamer, jf. § 5, stk. 1, uden at overholde reglerne i § 5, stk. 2. 4) Foretager markedsføring i strid med § 10, stk. 1 og 2. 5) Retter en købsopfordring til en forbruger i strid med § 14, stk. 1 og 2. 6) Undlader at give oplysninger som påbudt i § 15, stk. 2 og 3, § 17, stk. 1 og 3, eller § 19. 7) Undlader at meddele oplysninger i henhold til § 24, stk. 4-5, eller som i forhold, der er omfattet af inatsisartutloven, meddeler offentlige myndigheder urigtige eller vildledende oplysninger. 8) Overtræder forbud idømt efter § 38. <i>Stk. 2.</i> For forskrifter udstedt i medfør af denne inatsisartutlov kan der fastsættes foranstaltninger i form af bøde efter reglerne i kriminallov for Grønland. <i>Stk. 3.</i> Hvor inatsisartutloven eller forskrifter udstedt i medfør af inatsisartutloven hjemler fastsættelse af bøde, kan bøden pålægges en juridisk person efter reglerne i kriminallov for Grønland. <i>Stk. 4.</i> Bøder idømt i medfør af denne 	<p>5. § 39, stk. 1, affattes således: ”Foranstaltninger i form af bøde kan idømmes den, der:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Overtræder § 3, stk. 1-2, § 4, § 6, stk. 1, 3 og 6, § 9, stk. 2-3, § 11, § 12, § 18, stk. 5, og § 23. 2) Forsætligt overtræder § 22. 3) Anvender sammenlignende reklamer, jf. § 5, stk. 1, uden at overholde reglerne i § 5, stk. 2. 4) Foretager markedsføring i strid med § 10. 5) Retter en købsopfordring til en forbruger i strid med § 14, stk. 1 og 2. 6) Undlader at give oplysninger som påbudt i § 15, stk. 2 og 3, § 17, stk. 1-2, 5 og 7-8, § 19 eller § 21. 7) Undlader at meddele oplysninger eller tillade adgang og forbliven i henhold til § 24, stk. 4-5, eller som i forhold, der er omfattet af Inatsisartutloven, meddeler offentlige myndigheder urigtige eller vildledende oplysninger. 8) Tilsidesætter et forbud nedlagt af retten efter § 38.”

inatsisartutlov eller forskrifter fastsat i medfør af inatsisartutloven tilfalder Landskassen.	
	<p style="text-align: center;">§ 2</p> <p>Inatsisartutloven træder i kraft den 1. januar 2021.</p>

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Forslaget skønnes ikke at have mærkbare økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget indebærer økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervsdrivende i form af udgifter til udformning og vedligeholdelse af prisoplysningsmateriale for tjenesteydelser, samt obligatorisk udstedelse af faktura hvor der er arbejdet efter regning. Disse udgifter vurderes dog at være begrænsede, da der umiddelbart er tale om velkendte koncepter, som allerede nu i vidt omfang anvendes som led i service over for forbrugerne.

Erhvervsdrivende, der benytter sig af gebyrer i løbende aftaler, vil endvidere skulle sikre sig, at vilkår og varslingsprocedurer lever op til lovforslagets § 1, nr. 2, og kan have udgifter til om nødvendigt at ændre dem. En klar aftalehjemmel til at foretage gebyrændringer i løbende aftaleforhold, samt varsling heraf, vil dog i vidt omfang allerede være en betingelse for gebyrændringens civilretlige gyldighed.

Udnyttes den foreslåede hjemmel til at indføre regler om skiltning med enhedspriser, vil dette indebære udgifter til at opdatere prisskiltningen.

Den foreslåede affattelse af § 24, stk. 4 og 5, indebærer et mildt indgreb i princippet om ejendomsrettens ukrænkelighed, sml. grundlovens § 72, idet det fastsættes at myndighederne mod forevisning af behørig legitimation uden retskendelse har ret til at tilgå og forblive på en virksomheds kundeareal i tilsynsøjemed.

Det vurderes nødvendigt at sikre de tilsynsførende myndighedspersoner adgang til forretningslokaler i samme omfang som kunderne, for at kunne kontrollere lovligheden af den markedsføring og mærkning kunderne udsættes for inde i forretningslokalet.

Da betingelserne for indgrebet er enkle og let konstaterbare, og myndighederne alene sikres adgang til forretningslokalerne i samme omfang som de normalt er tilgængelige for almindelige kunder, findes det ikke at være forbundet med retssikkerhedsmæssige betænkeligheder at kunne foretage indgrebet uden retskendelse.

5. Konsekvenser for miljø, natur og folkesundhed

Forslaget skønnes ikke at have konsekvenser for miljø, natur eller folkesundhed.

6. Konsekvenser for borgerne

Forslaget skønnes at have positive konsekvenser for borgerne i form af et højere forbrugersinformationsniveau, med bedre overblik over gebyrændringer i løbende aftaler, samt priser på tjenesteydelser.

7. Andre væsentlige konsekvenser

Forslaget skønnes ikke at have andre væsentlige konsekvenser.

8. Høring af myndigheder og organisationer m.v.

Forslaget har været i offentlig høring på Selvstyrets høringsportal i perioden 26. november 2019 til 27. december 2019. I samme periode har forslaget været i høring hos:

Kommuneqarfik Sermersooq, Kommune Kujalleq, Qeqqata Kommunia, Avaanaata Kommunia, Kommune Qeqertalik, Grønlands Erhverv og Grønlandske Advokater.

I det følgende behandles høringssvarene og de forslag til ændringer, der er indkommet under høringen. Det bemærkes, at høringssvarene, som er anført i kursiv, kun er gengivet i hovedtræk på baggrund af en foretaget væsentlighedsvurdering.

Alle høringssvar er i deres helhed medsendt til det behandlende udvalg i Inatsisartut.

Der er modtaget høringssvar fra følgende:

Avaanaata Kommunia, Qeqqata Kommunia, Kommune Kujalleq, Grønlands Erhverv, Grønlandske Advokater og Nuuk Købmandshandel A/S.

Grønlands Erhverv, Grønlandske Advokater, Qeqqata Kommunia, Kommune Kujalleq har ingen bemærkninger til det fremsendte.

Avaanaata Kommunia støtter ændringsforslaget og har derudover ingen bemærkninger til det fremsendte.

Nuuk Købmandshandel anfører, at nye gebyrer bør kunne indføres i løbende aftaler med behørigt varsel, og at det så må være op til kunden, om denne vil fortsætte samhandlen eller ophæve aftalen.

Forslaget forbyder ikke erhvervsdrivende at indføre nye gebyrer eller forhøje eksisterende gebyrer i løbende aftaler. Det skal dog være aftalt med kunden, f.eks. i aftalevilkårene, at sådanne ændringer kan ske. Det skal derudover være beskrevet i aftalevilkårene i hvilke situationer og efter hvilke kriterier, virksomheden kan ændre eller indføre gebyrer.

Forslaget må endvidere forstås i lyset af formuerettens almindelige regler, hvorefter bebyrdende ændringer i en forbrugerftale normalt ikke kan ske ensidigt, medmindre der er hjemmel herfor i aftalen.

Nuuk Købmandshandel anfører, at enhedspriser ikke giver det rette billede af hvilket produkt, der er billigst eller af bedst kvalitet, idet f.eks. et kilo af to forskellige vaskepulverprodukter ikke nødvendigvis har samme kvalitet.

Enhedsprisoplysninger har navnlig til formål at hjælpe forbrugerne med at sammenligne forholdet mellem pris og mængde, ikke forholdet mellem pris og kvalitet.

De vil derfor kun udgøre 1 relevant parameter blandt flere, men sikrer forbrugerne en umiddelbar adgang til en information, som typisk vil være relevant at inddrage ved sammenligningen af de forskellige produkter.

I relation til netop vaskepulver vil det som anført i bemærkningerne f.eks. være muligt for Naalakkersuisut at fastsætte, at enhedsprisen skal angives i forhold til den mængde, som skal bruges til en standardvask.

Ligeledes vil Naalakkersuisut for andre produkter kunne fastsætte regler om, at prisen skal angives i forhold til en anden type enhed, hvis dette konkret måtte give forbrugerne en mere brugbar information, end f.eks. en kilopris ville gøre.

Nuuk Købmandshandel anfører, at det er vanskeligt at sammenligne forskellige mærkevarer ved hjælp af enhedspriser, at kunderne ikke altid vil finde oplysninger om enhedspris informative, og at lovgivning om enhedspriser vil risikere at føre til overinformation, så kunderne risikerer at overse mere relevant information.

Det er ikke hensigten med forslaget, at enhedsprisoplysninger i sig selv skal udgøre et fuldstændigt sammenligningsgrundlag. Hensigten med enhedsprisoplysninger er derimod at forbrugerne gives information om 1 moment blandt flere, som det typisk vil være relevant at inddrage ved sammenligningen af de forskellige produkter.

At enhedspriser ikke altid vil være relevante, må der tages højde for ved udformningen af de regler, som fastsættes af Naalakkersuisut. Det giver derfor ikke anledning til at ændre i dette forslag, som kun vedrører bemyndigelsen til, at Naalakkersuisut kan fastsætte regler på området.

Det vurderes ikke, at et krav om enhedsprisoplysninger i sig selv vil kunne føre til overinformation. Måtte det mod forventning blive et problem, giver den foreslåede § 17, stk. 9, nr. 2, mulighed for, at Naalakkersuisut kan fastsætte regler om begrænsning i mængden af oplysninger, der gives.

Nuuk Købmandshandel anfører, at der vil være områder, hvor enhedsprisoplysninger ikke giver mening, for eksempel ved salg af færdigtilberedt mad og menuer.

Departementet for Erhverv, Energi, Forskning og Arbejdsmarked er enige i, at der vil være områder, hvor et krav om enhedsprisoplysninger ikke vil være relevant eller hensigtsmæssigt.

Det giver dog ikke anledning til at ændre i den foreslåede bemyndigelse i dette ændringsforslag, men må tages i betragtning ved udformningen af de regler om enhedspriser, som i medfør af bemyndigelsen kan fastsættes af Naalakkersuisut.

Nuuk Købmandshandel anfører, at der bør være større klarhed over størrelserne på de bøder, som kan fastsættes efter den foreslåede § 39, stk. 1, og hvilke momenter der indgår i fastsættelsen.

Bemærkningerne til § 39, stk. 1, er blevet udvidet med en kort beskrivelse af hvilke elementer, der i almindelighed vil kunne indgå ved bødefastsættelsen.

Der findes ikke anledning til at fastsætte egentlige beløbsmæssige takster for bøderne i bemærkningerne til lovforslaget, da niveauet findes fortsat at burde følge af retspraksis.

Nuuk Købmandshandel anfører, at det bør anføres om der er enkelte paragraffer, hvor overtrædelse altid udløser bøde og andre, der kun udløser advarsel/henstilling først.

Ændringsforslaget berører ikke markedsføringslovens § 25 og giver derfor ikke anledning til at indsætte bemærkninger til denne om hvilke momenter, der kan indgå i vurderingen af den administrative reaktion på en konstateret overtrædelse, herunder hvornår der bør indgives politianmeldelse af et forhold.

Bemærkninger til forslaget enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (§ 17)

Bestemmelsens stk. 1 fastslår som hidtil det almindelige princip, at varer, der udbydes til salg til forbrugerne, skal forsynes med oplysning om den samlede pris. Ved den samlede pris for varen forstås den endelige pris for en vare eller en given mængde af en vare inklusiv alle gebyrer, omkostninger og afgifter.

Den samlede pris oplyses normalt for hele varen, men kan også gives for en bestemt enhed af varen, hvis den sælges efter individuelt mål. For eksempel kan prisen være oplyst pr. 100 gram bland selv-slik.

Bestemmelsen omfatter varer, som ligger fremme i butik, forretningslokaler eller andre lokaler, hvor forbrugerne har almindelig adgang til at se på varerne, samt varer, der på tilsvarende måde udbydes til salg, uden for butiks- eller forretningslokaler.

Med hensyn til butiksvinduer skal prisoplysningerne være umiddelbart læselige for den, der står uden for vinduet. Det kræves ikke, at hver enkelt vare prismærkes, men mærkning og skiltning eller anden form for prisoplysning skal være udformet således, at der ikke opstår tvivlsspørgsmål om varens pris hos forbrugerne.

Bestemmelsen finder tillige anvendelse, hvor varer udbydes elektronisk til forbrugerne med mulighed for bestilling. Der vil for eksempel være mulighed for bestilling, hvis varen kan lægges i en virtuel kurv, hvorfra man kan gennemføre et bestillingsforløb, eller hvis der på hjemmesiden oplyses en e-mailadresse, hvortil man kan skrive sin bestilling.

Bestemmelsen giver den erhvervsdrivende forskellige muligheder for at opfylde kravet om prisoplysninger for varer i internetbutikker, så længe bestemmelsens tydelighedskrav er opfyldt. Det vil sige, at forbrugeren hurtigt og rimeligt enkelt på egen hånd skal kunne gøre sig bekendt med prisen, og at muligheden for prissammenligning ikke vanskeliggøres. Der skal således ikke nødvendigvis gives prisoplysninger første gang, produktet nævnes i en internetbutik.

Prisoplysningskravet vil i en internetbutik være opfyldt, når forbrugeren let og hurtigt kan gøre sig bekendt med prisen for et produkt. Dette vil f.eks. være tilfældet, når forbrugeren fra den første præsentation kan bevæge sig videre til en side, hvor varens pris oplyses.

Den pris, der skal gives oplysning om, er den pris, varen sædvanligvis sælges til i den pågældende forretning. Rabatter til bestemte kundegrupper skal ikke fremgå af prisen. Ydes der en generel rabat til alle forbrugere på bestemte varer, skal denne rabat være fratrukket i den pris, der skiltes med.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at der også gives andre prisoplysninger, eksempelvis en førpris eller en medlemspris, så længe dette ikke medfører, at forbrugerne afskæres fra let at orientere sig om varens pris, inklusiv gebyrer, omkostninger og afgifter.

Såfremt der inden for bestemte brancher anvendes almindeligt anerkendte sædvaner med hensyn til placering af prismærkning, kan disse anvendes, da disse vil være almindeligt kendte inden for den givne branche.

Med den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 2, 1. pkt., indføres en generel forpligtelse til at give prisoplysninger ved erhvervsmæssigt udbud af tjenesteydelser til forbrugere, når der på forhånd er fastsat en samlet pris for den givne tjenesteydelse.

Bestemmelsen medfører, at erhvervsdrivende, der udbyder tjenesteydelser til en samlet fast pris, ved mærkning, skiltning eller på anden måde, tydeligt skal oplyse tjenesteydelsens pris. Som eksempler på tjenesteydelser, hvor der typisk kan oplyses en samlet pris, kan nævnes en klipping eller farvning hos en frisør og advokaters faste priser på skødeskrivning eller udarbejdelse af testamenter.

Bestemmelsen finder kun anvendelse, hvis prisen på den givne tjenesteydelse er blevet fastlagt på forhånd af den erhvervsdrivende. Det er uden betydning, om prisen varierer over tid, når blot den ligger fast på et givent tidspunkt. Abonnementer med en på forhånd fastsat periodisk betaling er omfattet, i modsætning til forbrugsafregnede abonnementer.

Forpligtelsen gælder, når der sælges eller kan bestilles tjenesteydelser fra den erhvervsdrivendes faste forretningssted, dvs. egentlige forretningslokaler eller værksteder, som forbrugerne normalt har adgang til. Som eksempler kan nævnes frisørsaloner og fitnesscentre. Der skal også gives prisoplysninger, når der kan bestilles eller købes tjenesteydelser elektronisk, f.eks. på den erhvervsdrivendes hjemmeside. Derimod gælder forpligtelsen for eksempel ikke, når forbrugeren prajer en taxa i det offentlige rum eller ringer den erhvervsdrivende op.

Oplysningerne skal gives på en tydelig måde. De vil for eksempel kunne gives i form af et opslag eller i form af prislister. Prisinformationen, som altid skal være ajourført, skal være tilgængelig i eller uden for forretningslokalet, således at forbrugeren kan gøre sig bekendt med den uden at henvende sig til forretningens personale. Det vil efter omstændighederne kunne være tilstrækkeligt, at forbrugeren let kan fremsøge oplysningerne på en opstillet com-

puter i forretningslokalet, hvis der er oplyst klart om denne mulighed og givet klare anvisninger om fremgangsmåden.

Oplysningsforpligtelsen vil kunne opfyldes ved, at prisen på de givne tjenesteydelser straks fremgår, når forbrugeren har afgrænset sin interesse i dem. For eksempel ved at klikke sig ind på en underside om den konkrete tjenesteydelse eller vælge de relevante kriterier i en søgefunktion på den erhvervsdrivendes hjemmeside.

Udbyder den erhvervsdrivende for eksempel tjenesteydelser flere måneder frem i tiden, såsom skibs- eller flybilletter, vil det være tilstrækkeligt, at priserne først fremgår, når forbrugeren har indikeret hvilken periode, som er tidsmæssigt relevant.

Hvis den erhvervsdrivende udbyder en lang række forskellige tjenesteydelser, så det ville være uoverskueligt at skilte med prisen for hver enkel ydelse, vil oplysningskravet efter den foreslåede § 17, stk. 2, 2. pkt., alternativt kunne opfyldes ved angivelse af prisen for et relevant udvalg af ydelserne i form af et opslag eller en prisliste. Ved udvælgelsen skal der ikke alene tages hensyn til, hvor hyppigt en tjenesteydelse udføres, men tillige til, at prislisten skal give et indtryk af prisniveauet for såvel billige som dyre ydelser.

Bestemmelsen omfatter ikke finansielle tjenesteydelser, hvorved forstås enhver tjeneste, der har karakter af bank-, kredit-, forsikrings-, individuel pensions-, investerings- eller betalings-tjenesteydelse.

Bestemmelsens stk. 3 regulerer udbud af tjenesteydelser fra et fast forretningssted, samt på internettet med mulighed for bestilling, hvis der ikke på forhånd er blevet fastsat en samlet pris for den givne tjenesteydelse.

I disse tilfælde har den erhvervsdrivende kun pligt til på forhånd at oplyse om prisforhold for sine tjenesteydelser, hvis forbrugeren anmoder om det, medmindre andet følger af anden lovgivning såsom forbrugeraftaleloven.

Der gælder ingen medie- eller formkrav til forbrugeren anmodning og som udgangspunkt heller ikke til den erhvervsdrivendes svar. En skriftlig anmodning fra forbrugeren skal dog besvares skriftligt, medmindre forbrugeren udtrykkeligt ønsker noget andet, jf. nedenfor i bemærkningerne til stk. 4.

Besvarelse af anmodningen skal ske inden det tidspunkt, hvor der bliver indgået en for forbrugeren bindende aftale. Den erhvervsdrivende vil før aftaleindgåelsen kunne bede forbrugeren om yderligere oplysninger, som er nødvendige for besvarelsen af anmodningen. For ek-

sempel vil et flyttefirma kunne anmode om at se billeder af eller besigtige forbrugerens flyttegods, før det afgiver et tilbud eller prisoverslag.

Det vil som udgangspunkt være utilbørligt og i strid med god markedsføringskik at nægte at indgå aftale med forbrugeren, alene fordi denne har benyttet sig af sin ret til at fremsætte en anmodning efter stk. 3. Dette gælder dog ikke, hvis forbrugeren ikke i rimeligt omfang vil medvirke til at sætte den erhvervsdrivende i stand til at opfylde sin forpligtelse.

Den erhvervsdrivende må som udgangspunkt enten oplyse en fast pris eller give et tilstrækkeligt udførligt overslag til, at forbrugeren får et klart indtryk af prislejet. Kan prisen ikke opgives nøjagtigt, for eksempel fordi den vil være afhængig af tidsforbruget, kan den erhvervsdrivende i stedet oplyse prisberegningemetoden, således at prisen så vidt muligt kan efterprøves af forbrugeren.

Det vil dermed i stedet skulle oplyses, hvordan prisen vil blive udregnet, på samme måde som ved de tilsvarende oplysningsforpligtelser i markedsføringslovens § 14, stk. 2, samt § 11, stk. 1, nr. 3, i anordning nr. 989 af 14. oktober 2011 om ikrafttræden for Grønland af lov om visse forbrugerftaler (forbrugerftaleloven).

Er det umuligt før aftaleindgåelsen at oplyse nærmere omkring visse relevante faktorer som kan indgå i prisberegningemetoden, for eksempel fordi det først under en reparation vil blive klart, om der skal anvendes reservedele, skal der blot oplyses om, at dette er tilfældet.

Som et eksempel hvor prisberegningemetoden kan angives, kan nævnes gulvlakering, som udbydes til en bestemt pris pr. kvadratmeter eller arbejdstime, eventuelt suppleret med et fast grundbeløb. Her vil det være muligt for forbrugeren selv at efterprøve prisen på baggrund af en opmåling af det gulv, der ønskes lakeret. Prisen vil for eksempel kunne oplyses som ”50 kr. pr. kvadratmeter, startgebyr 500 kr.”

Et andet eksempel er forbrugsafregnede abonnementer. Såfremt udbyderen oplyser de faste omkostninger ved abonnementet som et beløb, som forbrugeren under alle omstændigheder skal betale, samt de variable omkostninger, vil det være muligt for forbrugeren selv at efterprøve prisen for tjenesteydelsen.

Oplysninger om prisberegningemetoden skal også gives, selv om det ikke vil være muligt for forbrugeren på forhånd at beregne en endelig pris ud fra den, men alene at efterprøve dele af sin faktura. For eksempel fordi kun timeprisen kan oplyses på forhånd, men ikke tidsforbruget.

Dette gælder uanset, at der kan være forskel på de erhvervsdrivendes tidsforbrug, og data fra prisberegningssystemer derfor ikke nødvendigvis er direkte sammenlignelige. En erhvervsdrivende med en høj timepris, som er billigere end andre grundet et lavere tidsforbrug, vil for eksempel kunne oplyse herom i sin markedsføring under ansvar for reglerne om sammenlignende reklame og vildledningsforbuddet, eller selv vurdere sit tidsforbrug og afgive et tilbud eller prisoverslag i stedet.

Bestemmelsen omfatter ikke finansielle tjenesteydelser, hvorved forstås enhver tjeneste, der har karakter af bank-, kredit-, forsikrings-, individuel pensions-, investerings- eller betalings-tjenesteydelse.

Bestemmelsens stk. 4 foreslår, at hvis forbrugeren fremsætter sin anmodning efter stk. 3 skriftligt, skal den erhvervsdrivende give oplysningerne på skrift, medmindre forbrugeren udtrykkeligt ønsker andet.

Skriftlighed skal forstås teknologineutralt, og omfatter for eksempel også anmodninger fremsat via e-mail, SMS eller beskedfunktioner på sociale medier, ligesom prisoplysningerne vil kunne gives via disse medier.

Skiltes den erhvervsdrivende frivilligt med prisberegningssystemet for tjenesteydelsen på sin hjemmeside, vil det være tilstrækkeligt, at der i elektroniske svar linkes hertil, hvis det sætter forbrugeren i stand til let at klikke sig ind og se oplysningerne, og forbrugeren kan downloade eller printe dem.

Naalakkersuisut kan ved bekendtgørelse fravige kravet, jf. § 17, stk. 9, hvis der er brancher, hvor der viser sig at være behov for dette.

Bestemmelsens stk. 5 foreslår, at erhvervsdrivende, der udfører tjenesteydelser efter regning, pålægges en generel forpligtelse til at give forbrugeren en specificeret regning, der sætter forbrugeren i stand til at kontrollere prisen for de materialer og tjenesteydelser, der indgår i ydelsen. Denne generelle faktureringspligt skal, i de tilfælde, hvor der ikke på forhånd er opgivet en fast pris for tjenesteydelsen, sikre forbrugeren et grundlag for at kunne vurdere, om den pris, som den erhvervsdrivende forlanger for en tjenesteydelse, er berettiget.

Efter bestemmelsen skal der gives oplysninger om timepris og om timeforbrug, samt om eventuelt materialeforbrug, hvor dette har betydning for prisen på tjenesteydelsen. For så vidt angår materialeforbrug vil det i nogle situationer være muligt at angive dette, men materialeforbruget vil ikke nødvendigvis have betydning for prisen. I sådanne tilfælde kan den erhvervsdrivende undlade at oplyse om materialeforbruget. Mindre mængder af hjælpematerialer kan endvidere angives som en samlet post, således at den erhvervsdrivende ikke skal rede-

gøre for hver enkelt lille del, der er brugt til at udføre tjenesteydelsen. Det vil således være muligt for den erhvervsdrivende at angive materialer som søm, skruer og lignende hjælpematerialer under en samlet post. Den samlede post, der angiver omfanget af hjælpematerialer, skal blandt andet ses i forhold til det samlede materialeforbrug.

Ud over disse oplysninger kan der være behov for, at yderligere oplysninger gives i en regning, for at forbrugeren kan få et fyldestgørende billede af, hvad den samlede pris for tjenesteydelsen indeholder, jf. nærmere om dette under bemærkninger til den foreslåede § 17, stk. 7, nedenfor.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at den erhvervsdrivende kan give forbrugeren flere oplysninger. Det kan f.eks. være oplysninger om grundgebyr eller kørsel.

Det foreslås i bestemmelsens stk. 6, at den erhvervsdrivende helt eller delvis kan erstatte oplysningerne i stk. 5 med andre oplysninger, hvis dette er aftalt med forbrugeren, eller hvis det følger af branchesædvane inden for det pågældende område. Det vil således være muligt for de erhvervsdrivende at erstatte oplysningerne nævnt i stk. 5 med oplysninger om f.eks. standardpriser. Ligeledes kan den del af den samlede faktura, der vedrører arbejde udført af underentreprenører eller underleverandører, angives som et samlet beløb.

Det kan i nogle tilfælde være mere til forbrugers gavn at få andre oplysninger end de oplysninger, der følger af stk. 5. F.eks. kan standardpriser hjælpe forbrugeren til direkte at sammenligne prisen for en bestemt ydelse hos flere tjenesteudbydere. I visse brancher kan det derfor være sædvane at fakturere standardpriser for visse standardydelse, eller der kan være udviklet en mere hensigtsmæssig praksis for at give andre oplysninger end de oplysninger, der er nævnt i stk. 5.

Det foreslås i bestemmelsens stk. 7, at den erhvervsdrivende på forbrugers anmodning skal give yderligere oplysninger, som sætter forbrugeren i stand til at kontrollere prisen for de produkter, der indgår i prisen.

Baggrunden for denne bestemmelse er, at forbrugeren kan have brug for at få yderligere oplysninger for at kunne bedømme elementerne af ydelsen og prisen herfor. Yderligere oplysninger efter stk. 7 vil typisk kunne være oplysninger om grundgebyr, andre gebyrer, kørsel, eksternt udført arbejde, ekstra betaling for arbejde og/eller kørsel uden for normal arbejdstid, leje af materiel og forsikringer.

Begæringen efter stk. 7 skal fremsættes inden for rimelig tid efter, at forbrugeren har modtaget regningen, hvilket normalt vil være ca. en måned efter, at forbrugeren har modtaget reg-

ningen, medmindre geografiske og vejrmæssige forhold eller andre særlige forhold bevirker, at længere tid er rimelig i situationen.

Bestemmelsens stk. 8 viderefører med en række sproglige ændringer den gældende markedsføringslovs § 17, stk. 4. Der er ikke med disse sproglige ændringer tilsigtet nogen realitetsændring.

Bestemmelsens stk. 9 bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte administrative regler om forskellige forhold.

Der foreslås i nr. 1 indsat en bemyndigelse til at fastsætte bestemmelser om særregler og undtagelser fra reglerne i § 17, stk. 1-7. Såfremt der i forbindelse med administrationen af de generelle prisoplysningsbestemmelser viser sig uhensigtsmæssigheder eller behov for særregler, der ligger ud over bestemmelseernes ordlyd, åbner denne hjemmel mulighed for at udstede administrative regler herom. Bestemmelsen finder efter sin ordlyd anvendelse på både prisoplysninger for varer og tjenesteydelser samt for faktureringskravet.

En del af formålet med de generelle bestemmelser om prisoplysninger er imidlertid at undgå forskelligartet detailregulering af området. Bemyndigelsen til at fastsætte bestemmelser om særregler og undtagelser fra reglerne i § 17, stk. 1-7, forudsættes derfor anvendt restriktivt. Bemyndigelsen kan anvendes både hvor væsentlige hensyn til forbrugerne tilsiger det, og hvor der er væsentlige hensyn at tage til erhvervslivet.

Som eksempel kan nævnes en bestemt type tjenesteydelse, hvor der ikke er krav om prisoplysninger efter § 17, stk. 2, men hvor det senere viser sig, at der er alvorlige problemer med prisgennemsigtigheden. I dette tilfælde vil hjemlen efter § 17, stk. 9, nr. 1, kunne finde anvendelse med henblik på at udstede særregler. Tilsvarende vil reglen kunne finde anvendelse, hvor der i en bestemt branche er et påtrængende behov for særligt detaljerede regler om fakturering med henblik på at sikre prisgennemsigtighed.

Der foreslås i nr. 2 indsat en bemyndigelse til at fastsætte regler om fremgangsmåden ved meddelelse af prisoplysninger og om begrænsning i mængden af oplysninger, der gives. Bemyndigelsen kan anvendes, hvis der generelt eller i visse brancher bruges fremgangsmåder eller medievalg ved meddelelsen, som er problematiske for forbrugeren. For eksempel hvis en erhvervsdrivende, som markedsfører kurser i blindeskrift, kun vil meddele prisoplysninger efter § 17, stk. 3, med almindelig skrift. Bemyndigelsen vil også kunne anvendes til at fritage erhvervsdrivende for at skulle meddele visse omkostninger ved en vare, som en del af den samlede pris, og fastsætte, at de kan eller skal oplyses særskilt.

Bemyndigelsen kan også anvendes, hvor prisoplysninger meddelt efter § 17, stk. 3, forsvinder i en stor mængde af anden irrelevant information, eller spredes ud flere steder blandt anden information, på en måde, hvor de vanskeligt kan sammenlignes med andre tilbud.

Det forudsættes, at bemyndigelsen anvendes restriktivt. Bemyndigelsen vil ikke kunne bruges til at ophæve eller begrænse oplysningspligter om prisforhold, som findes i anden lovgivning.

Der foreslås i nr. 3 indsat en bemyndigelse til at fastsætte regler om, at der på samme måde som efter stk. 1 både skal oplyses om varens pris og varens pris pr. måleenhed og om anvendelse af måleenhed for de enkelte varegrupper.

Sådanne regler vil indebære, at både varens salgspris og enhedspris skal oplyses, for eksempel i form af varens pris og dens kilopris. Bemyndigelsen vil kunne anvendes til at fastsætte en generel regel om, at der også skal oplyses om alle eller visse udbudte varers enhedspriser, samt mere specifikke regler om måleenhed for bestemte typer af varer, såsom at det skal være kiloprisen, der oplyses for toiletpapir, meterprisen på taperuller eller prisen pr. standardvask for vaskepulver.

Der vil i medfør af den gældende markedsføringslovs § 16, stk. 1, tillige kunne fastsættes regler om, at varen skal forsynes med oplysninger om nettoindhold.

Naalakkersuisut vil kunne fastsætte, at både fysiske og juridiske personers overtrædelse af regler udstedt i medfør af den foreslåede § 17, stk. 9, kan foranstaltes med bøde, jf. den gældende markedsføringslovs § 39, stk. 2 og 3.

Til nr. 2 (§ 18, stk. 3-5)

Ifølge den foreslåede stk. 3 skal betingelserne for at kunne ændre størrelsen eller opkrævningen af et gebyr i en eksisterende aftale til ugunst for forbrugeren være klart fremhævet i aftalen.

Bestemmelsen må forstås i lyset af formuerettens almindelige regler, hvorefter bebyrdende ændringer i en aftale normalt ikke kan ske ensidigt, medmindre der er hjemmel herfor i aftalen.

Det skal tydeligt fremgå af aftalevilkårene, efter hvilke kriterier gebyrerne kan ændres eller indføres. Det er for eksempel ikke tilstrækkelig præcist, hvis der blot er taget forbehold for ”løbende pris- og gebyrændringer”.

Derimod vil det for eksempel være tilstrækkeligt præcist, hvis virksomheden skriver i aftalen, at priserne for at sende breve og varer til forbrugeren stiger med de generelle prisstigninger for omdeling af post.

Vurderingen af, om en ændring er til ugunst for forbrugeren, retter sig mod hvert enkelt gebyr. Indføres der samtidig med en gebyrsænkning også nye eller forhøjede gebyrer, som er til ugunst for forbrugeren, vil indførelsen af de sidstnævnte skulle iagttage bestemmelsen, uanset om ændringen samlet set er til gunst for forbrugeren.

Bestemmelsen omfatter ikke gebyrer, der er nærmere reguleret ved lov, for eksempel rentelovens regler om rykkergebyrer. Er et gebyr kun delvist lovreguleret, vil bestemmelsen fortsat omfatte de dele af gebyret, som fastsættes ved aftale.

Bestemmelsens stk. 4 fastslår, at alle bebyrdende gebyrændringer eller nye gebyrer skal varsles med en rimelig frist inden deres ikrafttræden. Dette gælder, uanset om der er tale om en væsentlig ændring eller ej.

Bestemmelsen må forstås i lyset af formuerettens almindelige regler, hvorefter bebyrdende ændringer i løbende aftaleforhold normalt kun kan ske med et rimeligt varsel.

Vurderingen af hvad der skal forstås ved begrebet rimelig frist må bero på en konkret vurdering, hvori bl.a. indgår ændringens størrelse, og om gebyrforhøjelsen er begrundet i den erhvervsdrivendes egne forhold eller udefra kommende forhold, som den erhvervsdrivende ikke er herre over.

I de tilfælde, hvor forbrugeren har ret til at opsige aftalen som følge af ændringen eller det nye gebyr, skal varslingen ske i så god tid, at forbrugeren har en reel mulighed for at benytte denne ret, inden gebyrforhøjelsen eller det nye gebyr får virkning.

I lyset af bestemmelsens forbrugerbeskyttende sigte kan fjernelse eller sænkning af et gebyr uanset ordlyden ske uden varsel.

Bestemmelsens stk. 5 fastslår, at er der i et løbende aftaleforhold tale om væsentlige ændringer af eksisterende gebyrer, eller indføres der nye gebyrer, skal ændringen varsles over for forbrugerne ved individuel skriftlig kommunikation.

Den erhvervsdrivende skal ligeledes oplyse om de muligheder, forbrugeren har i henhold til aftalen for at kunne komme ud af aftalen, inden gebyrændringens ikrafttræden. Varslingen skal således indeholde en beskrivelse af de nærmere betingelser for opsigelse af aftalen, herunder opsigelsesvarslets længde og eventuelle gebyrer i forbindelse med opsigelsen.

Varslingen skal ske ved brug af individuel skriftlig kommunikation, dvs. ved en direkte henvendelse til forbrugeren. Kravet om skriftlighed skal forstås teknologineutralt og kan ligeledes opfyldes digitalt.

Varsling kan for eksempel ske via digital post, pr. e-mail, et brev i postkassen eller lignende. Derimod er for eksempel oplysninger på virksomhedens hjemmeside, som forbrugeren selv skal opsøge, ikke tilstrækkeligt.

Bestemmelsen finder kun anvendelse, når der er tale om en væsentlig ændring af aftalen. Indførelse af et nyt gebyr vil normalt altid være en væsentlig ændring.

Hvornår der foreligger en væsentlig ændring af et eksisterende gebyr afhænger af en konkret vurdering, hvori indgår ændringens størrelse set i forhold til det tidligere gebyr og i forhold til hovedydelsens værdi.

Som udgangspunkt må en gebyrændring dog anses for væsentlig, hvis der er tale om en stigning på 10 pct. eller derover set i forhold til det tidligere gebyr, medmindre ændringen må anses for ubetydelig i forhold til hovedydelsens værdi.

Flere mindre ændringer af samme gebyr vil kunne blive betragtet som en væsentlig gebyrændring, hvis de på grund af deres tidsmæssige sammenhæng samlet set indebærer en væsentlig ændring.

Overtrædelse af pligten til individuel skriftlig varsling af væsentlige gebyrændringer og nye gebyrer kan sanktioneres med bøde.

Til nr. 3 (§ 21)

Bestemmelsen lader reglerne om indholdet af prisoplysninger i bl.a. § 17, stk. 1, 3 og 8, og § 19 finde tilsvarende anvendelse på reklamering og annoncering, forudsat at der i reklamen eller annoncen gives oplysninger om prisen for varer og tjenesteydelser.

Hvis en erhvervsdrivende vælger at give prisoplysninger i annoncering eller på anden måde i markedsføringsmateriale, skal prisoplysningerne derfor være de samme, som skal oplyses ved udbud af varer og tjenesteydelser.

Dette skal sikre, at der for eksempel ikke er forskel på hvilke afgifter, der er medtaget i den pris, en vare annonceres til i en tilbudsavis og i den pris, der står på prisskiltet i forretningen.

Anvendelsen af § 19 med hensyn til oplysninger om betaling af prisen i afdrag ved annoncering eller tilsvarende er særligt tiltænkt tilfælde, hvor der alene i annoncen angives størrelsen af udbetalingen for en vare og derfor ikke gives forbrugerne et rimeligt bedømmelsesgrundlag af den samlede kreditkøbspris.

Til nr. 4 (§ 24)

Den foreslåede § 24, stk. 1, 1. pkt., viderefører med en sproglig ændring den gældende § 24, stk. 1. Forbruger- og Konkurrencestyrelsen er som hidtil tilsynsførende med overholdelse af Inatsisartutlovens bestemmelser, med undtagelse af de i stk. 2 og stk. 3 nævnte tilfælde.

Efter den foreslåede § 24, stk. 1, 2. pkt., er Forbruger- og Konkurrencestyrelsen ved administrationen af Inatsisartutloven uafhængig af Naalakkersuisut. Dette indebærer, at Naalakkersuisut ikke har instruktionsbeføjelser med hensyn til sagernes behandling, ligesom Naalakkersuisut ikke kan ændre eller omgøre Forbruger- og Konkurrencestyrelsens afgørelser. Konkrete afgørelser kan således ikke indbringes for Naalakkersuisut. Bestemmelsen indebærer derimod ingen begrænsning i Ombudsmanden for Inatsisartuts eller Grønlands Domstoles kompetence.

Bestemmelsens stk. 2 viderefører med en sproglig ændring den gældende § 24, stk. 2. Der er ikke herved tilsigtet nogen realitetsændring.

Bestemmelsens stk. 3 viderefører med en sproglig ændring den gældende § 24, stk. 3. Der er ikke herved tilsigtet nogen realitetsændring.

Bestemmelsens stk. 4 sikrer som hidtil, at Forbruger- og Konkurrencestyrelsen på forlangende får stillet de nødvendige oplysninger til rådighed.

Det sikres endvidere, at medarbejdere fra Forbruger- og Konkurrencestyrelsen skal gives uhindret adgang til forretningers kundeareal i åbningstiden og har ret til at forblive på disse under deres tilsyn. Dette omfatter alle erhvervslokaler, som kunder normalt har adgang til.

Bestemmelsen giver ikke Forbruger- og Konkurrencestyrelsen nogen særlig adgang til kontorer, lagre, mødelokaler m.v., hvor kunderne ikke har adgang.

Adgangen omfatter endvidere kun disse arealer i den almindelige åbningstid. Forbruger- og Konkurrencestyrelsen vil således ikke kunne forlange, at en erhvervsdrivende giver adgang til lokalerne uden for normal åbningstid.

Endelig forudsætter retten til at tilgå og forblive på stedet, at de tilsynsførende kan legitimere sig som medarbejdere i Forbruger- og Konkurrencestyrelsen, for eksempel ved fremvisning af personalekort.

Bestemmelsens stk. 5 sikrer som hidtil, at Naalakkersuisut eller den Naalakkersuisut har bemyndiget, får stillet de nødvendige oplysninger til rådighed.

Det sikres endvidere, at medarbejdere fra tilsynsmyndigheden skal gives uhindret adgang til forretningers kundeareal i åbningstiden og har ret til at forblive på disse under deres tilsyn. Dette omfatter alle erhvervslokaler, som kunder normalt har adgang til.

Bestemmelsen giver ikke tilsynsmyndigheden nogen særlig adgang til kontorer, lagre, mødelokaler m.v., hvor kunderne ikke har adgang.

Adgangen omfatter endvidere kun disse arealer i den almindelige åbningstid. Tilsynsmyndigheden vil således ikke kunne forlange, at en erhvervsdrivende giver adgang til lokalerne uden for normal åbningstid.

Endelig forudsætter retten til at tilgå og forblive på stedet, at de tilsynsførende kan legitimere sig som medarbejdere i tilsynsmyndigheden, for eksempel ved fremvisning af personalekort.

Til nr. 5 (§ 39, stk. 1)

Det følger af bestemmelsen, at bøde kan fastsættes i de tilfælde, der er nævnt i nr. 1-8.

Det fastsættes herunder, at også de foreslåede § 18, stk. 5, § 17, stk. 1-2, 5 og 7-8, og § 21 kan foranstaltes med bøde. Derudover kan nægtelse af at tillade tilsynsførende adgang og forbliven i medfør af den foreslåede § 24, stk. 4-5, også foranstaltes med bøde.

Det fastsættes endvidere, at det alene er forsætlige overtrædelser af § 22, som kan foranstaltes med bøde.

I forbindelse med sanktionsudmålingen skal der lægges vægt på overtrædelsens grovhed, omfang og den tilsigtede økonomiske gevinst.

Overtrædelser, der er enten grove, bevidste eller gentagne, bør straffes med bøder, der har en sådan størrelse, at de har en reel præventiv effekt.

Ved fastsættelsen af bøder i henhold til denne lov kan der tages hensyn til en række forskellige faktorer, herunder den tilsigtede eller opnåede fortjeneste, hvis det er muligt at bedømme denne med fornøden sikkerhed.

På grund af den stigende markedsføring via internettet, hvor markedsføringsomkostningerne sammenlignet med f.eks. trykte medier eller tv-reklamer kan være meget begrænsede, vil det ikke altid være relevant at inddrage markedsføringsomkostningerne i vurderingen. Kriteriet kan dog indgå som et delement ved fastsættelsen, hvor dette måtte være relevant i forhold til den konkrete sag, hvor der er en formodning for, at de anvendte markedsføringsomkostninger er en indikation for den tilsigtede økonomiske gevinst. Det vil f.eks. være tilfældet i sager, hvor omkostningerne til markedsføringen er betydelige. I førstegangstilfælde vil der således i disse tilfælde kunne tages udgangspunkt i det dobbelte af markedsføringsomkostningerne.

I sager om overtrædelse af forbuddet mod uanmodede elektroniske henvendelser bør der ved fastsættelse af bøden navnlig lægges vægt på antallet af uanmodede henvendelser.

Fastsættelsen af sanktioner vil som altid bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige sagens omstændigheder, og niveauet vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis Grønlands Domstole finder, at der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder.

Til § 2

Det foreslås, at Inatsisartutloven træder i kraft den 1. januar 2021.